

Predikatie over 1 Samuël 30:6, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 5 juli 1953 te Den Haag

Gezongen: Psalm 43.

Zijn we niet geneigd om te denken: ‘Wat een vreemde man is dat geweest! Erop, en dan er weer onder – en zo gaat het de gehele psalm door.’ Heb je dat niet gedacht?

Het is een bijzonder lied, de 43^e Psalm. Maar hetzelfde kan gezegd worden van alle psalmen. Alle boeken der wereld komen niet in vergelijking met de Heilige Schrift. En waarom is dat zo? Omdat de Heilige Schrift van God is. En dan is er nog een andere reden. Gods volk vindt het in de Bijbel, voelt het door de Bijbel.

Zo’n psalm als welke we nu gezongen hebben, de 43^e Psalm, is de uitdrukking van de ervaring van al wat leeft, van al wat geestelijk leeft. Het is om van te genieten. En wat leeft, dat geniet ook. Ik raad u aan, als u zingt, om altijd uw psalmboekje in de hand te nemen, ook wanneer u de liederen kent, en dan zo rustig mogelijk na te gaan wat zulke verzen tot u zeggen.

Maar hoe was het nu met de dichter van de 43^e Psalm? Was het nu zo beweeglijk in die mens? Had hij nu helemaal geen houvast? Zijn anker lag vast. En dat was het geheim. Zijn anker lag vast. Het was maar beweging aan de buitenkant. Zoals we vinden in de 62^e Psalm: ‘Ik zal geen grote wank’ling vrezen’ (vs. 1 ber.). Bij al zijn vrezen, onder al zijn moeilijkheden, was er in het hart van die dichter geen vrees: *‘Ik zal geen grote wank’ling vrezen.’*

Wat is dan toch de wereld? Wat zijt u toch allen die niet in Christus zijn, wat zijt u toch allen die niet in Christus gevonden worden? Weet u niet hoe ongelukkig gij zijt? Gij zijt zó ongelukkig. Ge voelt het en ge gaat toch maar door, en ge hebt in allerlei dingen lust, in de dingen van de wereld. Maar ge gaat maar door, alsof het alles fabelen waren en geen eeuwigheid aanstaande was. Weet toch, weet toch dat ge een kostelijke ziel hebt, en dat uw lichaam ook zoveel waard is. Mogen beide ziel en lichaam behouden worden, denkt u er nooit over, wat dan de bestemming zal zijn van ziel en lichaam? De eeuwige aanschouwing Gods, verlost zijnde van wat men hier is en van de dingen die hier zijn.

Misschien kunt u dat wel niet goed inzien. Geen mens kan dat inzien, voordat hij te weten is gekomen dat hij leeft, lichamenlijk leeft en geestelijk leeft. Want een mens die geestelijk niet leeft, weet ook niet dat hij lichamenlijk leeft. Hij weet niets. Hij gaat daar maar heen, hij grijpt maar naar wat voor de hand ligt en wat hem aanstaat. Daar gaat zijn leven in op. En dan kan hij gewichtig redeneren over allerlei zaken, terwijl het kant noch wal raakt. Want buiten God is het alles dwalen. Een mens weet niet hoezeer hij dwaalt. Hij weet óók niet welk een vijand hij is. Hij is een verbitterde vijand van God, *een verbitterde vijand*. Hij wil niets van God weten! En hij moet toch in God geloven, hij moet toch geloven dat Hij er is. Het hele streven van een mens is om maar van onder God uit te komen. Daarom heeft hij zo'n hekel ook aan de moeilijkheden. Hij zou wel van alle moeilijkheden verlost willen zijn. En nu verstaat hij niet, dat het dan de grootste moeilijkheid zou wezen. Dat verstaat hij niet. Hij heeft geen oren wanneer hem dat gezegd wordt. Hij wil er niets van weten. 'Wie zal ons het goede doen zien?' (Ps. 4:7). En hij begrijpt niet welk een dwaasheid in dit gebed is. Hij begrijpt het niet, hij wil het ook niet begrijpen. 'Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust' (Job 21:14).

En nu zit u daar maar, en u komt elke rustdag, en misschien ook de woensdagavonden. En nu zit u daar maar. En u hoort, u luistert of u luistert niet, u is er bij of u is er niet bij, en u staat op en u gaat heen, en gij denkt er niet aan dat iedere dag er één is, en dat ge op weg zijt. En waarheen zijt ge op weg? Waarheen zijt ge eigenlijk op weg? Ge zult zeggen: 'Ja, naar het graf', of: 'Naar de eeuwigheid.' Néén, gij zijt op weg naar de rechterstoel van God. Zeg het zó. Ge zijt op weg naar de rechterstoel van God!

Gelezen: De Wet des Heeren; 1 Samuël 30.

Gebod:

Ach, volzalig, algenoegzaam en aanbiddelijk Opperwezen, het is alles wonderlijk. Was het maar meer wonderlijk voor ons, want Uw Naam is Wonder. En het gaat er hier niet om het te kunnen begrijpen; wij moeten gebracht worden tot aanbedding, tot loslating, tot aangrijping van U, en tot onderwerping aan U. En dat is het leven. In deze weg wandelen we

zeker, zijn we sterk, hebben moed, houden moed, ook wanneer het in sterke mate op en neer gaat. Zoals we aangehaald hebben: grote wank'ling wordt niet gevreesd.

We zijn nog weer hier. Ge hebt ons bewaard en ons geschonken het leven, de gezondheid en de krachten. Het had zo heel anders kunnen wezen. Doe ons Uw goedheid erkennen. En geef ons nu, Heere, wat ons hier geschonken wordt, te verstaan, en doe er ons eens recht gebruik van maken. Het gaat alles op in het uitwendige: kleren, voedsel, versieringen van het lichaam, niet alleen geoorloofde, maar ook ongeoorloofde. Er is zo goed als niemand die zegt: 'Waar is God, Die psalmen geeft in den nacht?' De jongeren groeien op. Weinig bekering, zo goed als geen bekering. Hoe droevig, Heere. Hoe verschrikkelijk, hoe vreselijk. Deze jongeren treden in het huwelijk, krijgen kinderen... Zonder U, alles zonder U! Enige godsdienstige plechtigheid moet er dan de meeste tijd nog bij zijn, maar U moet er niet bij zijn. Het komt er niet op aan of Gij ook zijt op de bruiloft. Ach, erbarm U, erbarm U, Heere! Gij wordt miskend. Men doet U onrecht. Gij zijt anders dan wij denken – al denken wij helemaal niet aan U. Onze praktijk, ons dagelijks leven zegt het wel hoe er gedacht wordt, hoe de eerste beginselen der gedachten zijn.

Doe ons iets zeggen dat waar is. Geef ons daarbij Uw eer op het oog te hebben en 's mensen behoudenis, eigen behoudenis. Treed in het gericht met ons niet. Delg onze overtredingen uit. Gedenk onze zonden niet meer. Vernieuw ons naar Uw beeld. Leid en houd ons in het rechte spoor.

Gedenk die in hun woning Uw Woord lezen, of iets anders onderzoeken. Gedenk de geëmigreerden. Doe hen door Uw genade leed dragen om wat ze verlaten hebben, leed dragen, diep leed. Leer hen eens denken aan Neerlands kerk. En doe hen eens iets verstaan van wat de dichter heeft doen uitroepen: 'Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete mijn rechterhand zichzelf.' We zijn toch zo rijk gezegend door U, zo hoog geklommen, gebracht tot eer en aanzien, er ging zo'n naam van ons uit. En wat zijn we geworden? Verwerpers, we zijn verwerpers geworden van U. We hebben U uit de ingestelde kerk verbannen, en wij zijn heengegaan om in eigen kracht en bij eigen licht er iets voor in de plaats te stellen. Maar er wordt door U in geblazen. Gelukkig! U tot eer. Tot opluistering van de waarheid, die zo tegengesproken is, waar men zo tegen gekant is.

Heere, gedenk onze zieken, hen die ernstig ziek zijn. Er zijn er onder die lijden, die smarten lijden. Dat ze bij een ziek lichaam ook een zieke ziel mochten hebben. Gedenk de volkeren. Erbarm U, Heere.

Amen.

Gezongen: Psalm 27:3.

We zijn, toehoorders, nog niet klaar met de bespreking van het 22^e vers van Johannes 20, maar vanmorgen zou ik toch graag uw aandacht hebben voor een woord uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, het laatste van het zesde vers van 1 Samuël 30. Daar staat:

‘Doch David sterkte zich in den HEERE, zijn God.’

Gij weet dat wij op woensdagavond, voor de bediening van het Heilig Avondmaal, in de Franse Kerk ook hebben voorgelezen de verzen die we u nu lieten horen.* We hadden gedacht dat we na de viering van het Heilig Avondmaal nog iets zouden kunnen zeggen over de woorden: ‘Doch David sterkte zich in den HEERE, zijn God’, maar de tijd was om en daarom is er niets van gekomen. Misschien wordt het me gegeven om er vanmorgen nog enige opmerkingen over te maken. Het was niet mijn plan om dit te doen, maar nu heb ik er toch toe besloten om me ervoor in de weg te stellen.

De moeilijkheden waarin David onverwacht kwam te verkeren, waren ontzettend. Dat hoef ik u niet te zeggen. Het was voor David een kwestie van leven en dood. Wat er gebeurd was, dat hebt u gehoord. David en zijn mannen waren afwezig geweest, en hiervan was gebruik gemaakt door zijn vijanden. De Amalekiten waren Ziklag, waar David en zijn mannen gelegerd waren, binnengevallen en hadden alles geroofd. Ze hadden wel niet vermoord, maar have en goed, vrouwen en kinderen waren toch meegenomen. David en zijn mannen komen terug en zien wat er geschied is. David en allen die met hem waren, worden door wat ze aantreffen, aangegrepen. Ze zijn als verstomd, sprakeloos! In het gemoed van Davids mannen ontstaat een grote verbittering tegen David. Het waren de mannen van wie ge

---

* Avondmaalstoespraak op 1 juli 1953, bundel 2000-’02, blz. 262 e.v.

ook leest in Samuël, die tot David de toevlucht genomen hadden: mensen waren het die een schuldeiser hadden, een benauwde ziel en een bitterlijk bedroefd hart (1 Sam. 22:2). Ze hadden zich onder de hoede van David gesteld. En nu zijn ze zó verbitterd op David, dat ze gereed staan om hun hoofdman te stenigen.

Men zal toch geen vertrouwen op mensen stellen, nietwaar? Dat doet u toch niet? U verwacht het toch niet van mensen? Wanneer gij het deedt, dan zoudt ge zo bedrogen uitkomen! U weet zeker niet wat een mens is. Maar ik zal het u in het kort zeggen, ofschoon de Bijbel het u op vele plaatsen bekendmaakt. Een mens is iemand die ter wille van zichzelf alles en allen loslaat. Hij laat u, zo de omstandigheden daarnaar zijn, alleen staan. En als u dit nu niet gelooft, dan is dat een bewijs dat u God niet kent en evenmin uzelf. Dat heft de vriendschap en de liefde niet op, want hiertoe zijn we geroepen, hiertoe is ieder mens geroepen. Maar niemand is in staat om van zichzelf ware liefde en oprechte vriendschap te bewijzen. Zodat, hetgeen waartoe we geroepen worden, ons niet moest afdrijven van God, zoals dat gewoonlijk geschiedt om in eigen kracht wat uit te voeren. Want eigen krachten moeten worden veracht, en dit wordt geleerd op Jezus' school. Hetgeen waartoe we geroepen worden, moet ons uitdrijven tot God om bekwaamheid en om leiding en om tact en om liefde, enzovoort.

Ik heb weleens gezegd bij de inzegening van een huwelijk: 'Wanneer ge moeite met elkaar hebt, dan moet u niet trachten de moeite weggenomen te krijgen. U moet tot God gaan met de moeite, en geloven dat Hij leeft en regeert, dat Hij gebiedt, ook over de onstuimige zee. Weet u wat ons ongeluk onder meer is? Dat wij het in eigen hand nemen. We nemen ons lot, de verbetering van ons lot, zowel in betrekking tot de eeuwigheid als in betrekking tot de tijd, in eigen hand. En we laten God erbuiten. Zo in de opvoeding, zo in het algemeen. Het is altijd: 'Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust' (Job 21:14). We geloven niet dat we gevallen zijn in Adam en dat we onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad.

Daar stond dus David, omringd, bedreigd door een vijandige menigte. Wat moest David doen? Met deze menigte spreken? Haar waarschuwen dat ze op het punt stond een misdaad te begaan? Of een preek houden? David heeft niets gedaan. Er staat: *'Hij sterkte zich in den HEERE, zijn God.'*

Daar heeft hij de gehele menigte buiten gelaten. Het volk heeft daar niets van geweten. Dat behoeft ook niet. Hier had David het met God alleen. En dat is de kracht van een mens. Hier alleen bestaat de kracht van een mens in: alleen te zijn. Zolang er nog iets om ons heen is, zijn we zwak, arm, naakt, jammerlijk en blind en ellendig. Onze kracht bestaat in alleen te zijn – iets wat de wereld schuwt, en waar de wereld over moppert en om opstaat: ‘Men laat mij dan ook maar alleen’, enzovoort; ‘Wie denkt er aan mij?’; niet begrepen, niet gezocht, niet gewild – onze kracht bestaat in alleen te staan. We moeten alleen kunnen staan. En wie alleen staat, is getroost, gesterkt. En wie niet alleen staat, is overgegeven aan wat hij zoekt. Dat zijn gebroken bakken, die geen water houden (Jer. 2:13), hetgeen vroeg of laat aan de dag treedt.

‘Doch David sterkte zich in den HEERE, zijn God.’ Wat heeft David nu gedaan? Het hoofd laten hangen? Gezucht over de mens? Is hij ontevreden geweest? Gedacht: ‘Zijn dat nu de mannen met wie ik zoveel omgang gehad heb?’ David is opgenomen geweest in God. Dat wil zeggen – daar moet u niet allerlei mystiekerij achter zoeken – dat wil zeggen: David heeft zichzelf verloochend. Hij heeft zichzelf verloochend. Wanneer een mens zichzelf verloochent, dan bestaat God voor hem alleen. Want dan is alles ondergegaan, nietwaar? Alles is dan ondergegaan. David heeft zichzelf verloochend. David heeft daar alleen in de wereld gestaan, maar mét God.

Maar nu gaat alles toch ordelijk. Nog eens, men moet hier geen mystiekerij achter zoeken, geen vroomheid, geen zogenaamd diepzinnige dingen. Want de dingen van het leven zijn eenvoudig, vlak. ‘Die door de vlakke velden rijdt’ (Ps. 68:2 ber.). David had een belofte. Sta hier even bij stil. David had een belofte. Hebt u ook een belofte? ‘Ja,’ zegt menigeen, onder de invloed van zijn verkeerd hart en onder de invloed van de valse leer, ‘ja,’ zegt menigeen: ‘Ik heb wel een belofte.’ En Christus? Hebt u Christus ook? Als u Christus niet hebt, hebt u geen belofte; u hebt er niet één. Dat moet ik u toch zeggen. Want uw vroomheid staat u toch zo in de weg! Het staat u zo in de weg dat u van uzelf wat denkt! Dat staat u toch zo in de weg! Een mens heeft geen belofte. Hij heeft alleen maar de dreigementen van de Wet, de eis van de Wet, de vloek van de Wet. Dat is al wat hij heeft. Daar ligt hij onder, daar gaat hij onder, daar sterft hij onder. En nu kunt u intussen wel uw genoeg zoeken in de wereld – alweer: in het huwelijk

treden, en allerlei genot najagen, al is het ook dat het binnen de perken blijft – dat kunt u alles doen. En zo tracht u God te ontkomen, maar u ontkomt Hem niet. Straks staat u voor Hem. En dan zal het zijn: ‘Geef rekenschap. Geef rekenschap van alles. Ik heb u het leven geschonken, gezondheid en krachten. Ik heb u geld gegeven. Wat hebt ge gedaan? Geef rekenschap van uw rentmeesterschap.’ Kan u dat nu helemaal niet aangrijpen? Zijt ge nu zo versteend, dat ge daaronder doorgaat?

Wanneer een mens Christus niet bezit, heeft hij geen belofte. Maar David had een belofte. Hij kende de Belover. Tja, de belofte kennen de mensen wel, maar de Belover is hun onbekend. U voelt toch wel dat dat niet in orde is? Daar kan niets goeds van komen. Eerst de Belover! Wie heeft iets aan een belofte die hij moet zien, afgescheiden van Degene die de belofte deed? Wie heeft daar iets aan? Wie gelóóft zo’n belofte? Het is duidelijk. En toch wordt dat maar besproken en gepreikt: ‘Door de belofte tot de Belover.’ Het is juist andersom! Door de Belover tot de belofte. Eerst de Belover. David kende de Belover. Hij kende God als zijn Verbondsgod. En zo had hij een toevlucht tot de Heere.

En wat had David nu voor een belofte? Dat hij koning zou worden. Dat was zijn belofte. Het wordt dikwijls gezien, althans ik heb het dikwijls opgemerkt, dat mensen spreken van een belofte, of van een weg die ze meenden te moeten inslaan. Maar God is afwezig in betrekking tot deze zaken. God is afwezig. En dat openbaart zich, doordat ze, wanneer het schijnt dat God afwezig is, niet tot Hem gaan, maar tot zichzelf of ook wel tot hun naaste. Davids God was niet afwezig. In de hoogste nood waarin hij zich bevond, in de hoogste nood was God.

En nu David in zijn werkzaamheden: wat heeft hij gedaan? Op deze vraag mag u ook het antwoord geven. Wat heeft David gedaan? Heeft hij geroepen: ‘Ach, help me. Ach, red me. Ach...?’ Heeft hij dat gedaan? Antwoord maar. Wat heeft David gedaan? David heeft de belofte van God God voorgehouden. Dat heeft David gedaan. Hij heeft in deze ogenblikken het Opperwezen precies gezegd wat Het tot hem gezegd had. Het had tot hem gezegd dat hij het Koninkrijk zou beërven. En dat legt David nu de Heere voor. Nu één van tweeën, nietwaar, nu moest God bevonden worden een leugenaar te zijn, of David moest hier niet sterven. Eén van tweeën. Zo stonden de zaken. En David is daar niet gestorven, want God is geen leu-

genaar, Hij vervult Zijn beloften. Men kan op Hem beter aan dan op de legers van de gehele wereld. Let wel, ik zeg niet dat het verkeerd is om legers te hebben. Men kan op de Heere beter aan dan op de legers van de gehele wereld tezamen.

En nu, in het vertrouwen dat de Heere Zijn belofte zou gedenken – ‘Gedenk aan ’t woord gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven’ (Ps. 119:25 ber.) – in dit vertrouwen is David niet beschaamd geworden. Het is nooit gebeurd dat iemand in zulk een vertrouwen beschaamd werd. Dat heeft nimmer plaatsgehad. Over het algemeen worden de mensen wel beschaamd. Ik heb het opgemerkt in mijn lange leven – ik heb veel gehoord, en ik heb menigeen gadeslagen, en dat doe ik nog, al kom ik nu door mijn leeftijd met heel weinig mensen meer in aanraking, ik sla ze nog gade – en dan zie ik, dan heb ik gezien, dan hoor ik en heb ik gehoord dat er veel beweerd wordt zonder grond. En wat geen grond heeft, verschaft geen ware verwachting. Teleurstelling, niets anders dan teleurstelling, niets anders dan teleurstelling, verdriet, en eindelijk moet men het opgeven. O, we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Er staat in de brief van Jakobus, het is u bekend: ‘Zijt ras om te horen, traag om te spreken’ (Jak. 1:19). We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. ‘Zet een wacht voor mijn mond’, vroeg de dichter (Ps. 141:3). Weinig zeggen. Weinig – maar door de genade Gods ervoor zorgen dat wanneer men iets zegt, het waarachtig is. Nee, luister eens. Wat je zegt, moet niet gebouwd zijn op je vroomheid. Want je vroomheid heeft de minste betekenis niet. Wat je zegt, moet niet gebouwd zijn op je begeerten en verlangens, op je natuurlijke kennis. Wat je zegt, moet gegrond zijn op God, op wat Hij gezegd heeft. Eerst moet Hij spreken – dan spreken. Zo zegt David: ‘Zo geloven wij ook, daarom spreken wij ook’ (Ps. 116:10, 2 Kor. 4:13). Als u het over de eeuwige dingen hebt, dan moet u het oplezen van uw ziel af. Daar moet het eerst staan. En anders: wet, niets anders dan wet! En wie de wet hanteert, is een vijand van God en van zijn naaste. Oplezen van de ziel af. Eerst: ‘Ik zal horen wat God de HEERE spreken zal’ (Ps. 85:9), dan...

En zo heeft David door het geloof zich gesterkt. Dat is het geloof. Het geloof is een sterkende genade. Het geloof is maar niet een aannemen, een vaststellen. Maar het geloof is een sterkende genade. En als u meent dat u

het geloof – *dit* geloof; u hebt geloof genoeg; de hele wereld heeft geloof – maar als u meent dat u *dit* geloof niet kent, of als uw consciëntie u zegt dat u het niet kent, dan moet u geen rust meer hebben, voordat u het deelachtig zijt geworden. Want u is waarlijk er slecht aan toe. ‘Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden’ (Mark. 16:16).

Zingen: Psalm 119:6 en 7.

David heeft ons duidelijk de weg aangewezen, nietwaar? En nu hebt u uw moeilijkheden, en ieder mens heeft ze. Zo moet u zich afvragen wat u in en door de moeilijkheden doet. Is de geest die David bezielde, de geest die u geschonken is? Raakt u weleens uw moeilijkheden kwijt? Hoe raakt u ze kwijt? Men kan ze vergeten, men kan erover gaan redeneren, maar dan is men ze niet kwijt. Men moet ze kwijt zijn, men moet ze iedere dag weer kwijtraken, want ze zijn er iedere dag. Hoe raakt u ze kwijt? De enige weg is die David gegaan is: de belofte Gods aangrijpen en ermee voor het Opperwezen komen. Maar de veronderstelling hiervan is dat men gelooft. En het geloof is vereniging met Christus en gemeenschap met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest (1 Joh. 1:3, 2 Kor. 13:13). Een mens vindt geen sterkte buiten deze weg. Als de moeilijkheden maar groot zijn... Ik weet niet of u weleens zó in de moeilijkheden zijt geweest, dat u zeggen moest: ‘En niemand zorgde voor mijn ziel’ (Ps. 142:5). En dan staat er in die psalm, Psalm 142, dat toen God Davids pad gekend heeft (vs. 4). Wanneer wij onszelf nog kunnen redden of ons kunnen laten redden, dan is het te dragen. Maar het moet ondragelijk wezen.

En nu moet u zich afvragen welke weg u ingeslagen zijt. Daar staat God voor ons in Christus, Zijn Zoon, en verklaart ons dat Hij bereid is om ons te helpen. Maak hier gebruik van. Grijp Hem aan. Verenig u met Hem. Kom tot Hem. En zeg met de dichter van de 39^e Psalm: ‘En nu, wat verwacht ik, o Heere? Mijn hoop, die is op U’ (vs. 8). Dat zou de kracht van uw leven zijn. ‘De HEERE’, zegt de dichter van de 27^e Psalm, waarvan u een versje gezongen hebt, ‘De HEERE is mijns levens Kracht’ (vs. 1). Wat een uitdrukking, nietwaar? ‘De HEERE is mijns levens Kracht.’ Dat is niet: ‘Hij komt tot mijn leven als een kracht’, maar: ‘Hij is mijn Kracht, Hij is mijns

levens Kracht.’ Wat een uitdrukking! En wanneer u hier niet in voort kunt – en nooit kwam iemand ertoe zonder ondervonden te hebben dat hij er niet in voort kón – denk dan aan de dichter van de 86^e Psalm: ‘Want mijn roepen en geklag klimt tot U den gansen dag’ (vs. 2).

Het is toch alles eenvoudig, nietwaar? U zult toch nimmer kunnen zeggen dat u de pas afgesneden werd. U zult toch nooit kunnen beweren dat de weg voor u gesloten was. Ieder kan geholpen worden, zo men maar wenst geholpen te worden. Lees veel in de Evangelieën, en let op het gedrag van de Heere Jezus en op wat Hij sprak. En dan zult u daar onder andere vinden dat mensen tot Hem kwamen om hulp. Heeft Hij ooit een mens afgewezen? Gij weet het, deze vraag mag ontkennend beantwoord worden. Meent u reden te hebben om te denken dat ú afgewezen zou worden? U heeft ze niet. Er staat u niets in de weg, behalve uw onwil. Op de onwil van de mens lijdt het schipbreuk. Niets staat u in de weg. De poort is open. De weg is gebaad. ‘God was in Christus de wereld met Zichzelve verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende’ (2 Kor. 5:19).

Men denkt dikwijls: ‘Ja, maar het is alles niet zo eenvoudig.’ Het is juist zo eenvoudig! Maar men moet willen. De Heere Jezus sprak eens: ‘Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek’ (Joh. 7:17). Dat is toch een uitspraak, nietwaar? ‘Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek.’ En zo spreekt de Kerk van Christus ook. Ieder die tot deze Kerk waarlijk behoort, hetzij voorganger, hetzij volgeling, spreekt in deze wereld: ‘Die wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelf spreek.’ Er hoeft waarlijk geen discussie over te wezen. Wie eenmaal de waarheid verstaan mag, heeft helemaal geen behoefte aan twistredenen. Ze zijn niet nodig. Want het is alles *luce clarius*, helderder dan de zon. Geloof het maar dat het zo is. Helderder dan de zon! Er is geen ding zo zeker als de waarheid gelijk ze in Christus is. Als deze waarheid, dé waarheid dus, eenmaal geopenbaard is, het is nooit gebeurd dat iemand dan niet sprak:

’t Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En slechten wijsheid leert. (Ps. 19:4)

Daarom, laten de groepen en de kerken maar vechten en kibbelen en strijden en uitbannen en verketteren, enzovoort, de Gemeente van Christus heeft daar geen behoefte aan. De apostel Paulus zegt: ‘De gemeenten Gods hebben deze gewoonte niet’ (1 Kor. 11:16). Er is niet één gelovige die lust heeft in gekibbel. Hij is overtuigd van de waarachtigheid van de waarheid gelijk zij in Jezus Christus is.

En nu zeg ik tot jong en oud: Rust niet, voordat u dit weet. Dit is de wetenschap der heiligen. En deze wetenschap ligt in het diepst van de ziel onberoerd, onbewogen. In deze diepte kan geen duivel afdalen. In deze diepte kunnen alle kerken niet komen. In deze diepte kan geen macht der wereld noch der hel een voet zetten tot versterking. Daaromheen, daarbovenover, enzovoort, kan het onstuimig zijn, maar nog eens:

’t Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En slechten wijsheid leert.

Amen.

Gebed:

Heere, vergeef ons al het gebrekkige en zondige in het spreken. Het is U bekend. Wat er gezegd is, zou – hoe gebrekkig en zondig ook – door U kunnen worden gebruikt. Doe dit om Uws Naams wil. Doe het bij groot en klein. Want groot en klein beide hebben het nodig. Geen mens die het niet nodig heeft. Geen mens die zonder deze dingen niet diep ongelukkig en beklagenswaardig is. Geen mens die met een vrij geweten door het leven en uit het leven gaat, wanneer hij deze dingen niet mag verstaan, geloven. Leer ons af te steken naar de diepte. Doe ons de dingen overwegen. Leer ons ze ter harte te nemen. En zijn er knopen die we niet kunnen ontwarren, doe er ons mee tot U gaan. Gij kunt ze wel ontwarren. Voor U bestaat geen enkele niet te ontwarren knoop. Zoals het in U is, zo is het in de waarheid, want Gij zijt God, de Waarheid, vlak, alles vlak, helder, klaar, krachtig, eenvoudig, beminnelijk, waardig gezocht te worden. ‘Die door de vlakke velden rijdt.’

Zegen dan wat gezegd is. En wat niet gezegd is, doe dit er door over-

denking aan toevoegen. Ook hiertoe zijt Gij machtig. Gij zijt machtig om van al wat er gesproken is een schoon geheel te maken voor ons, waarheid te maken gelijk zij in U is, waarheid te doen zijn.

Begeef noch verlaat ons. Geleid ons. Doe ons voor onszelf bewaard zijn. Doe ons blijven onder de tucht van Uw Woord en Geest.

Amen.

Gezongen: Psalm 36:3.

Predikatie over Johannes 19:37, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 10 maart 1954 te Den Haag

Gezongen: Psalm 96:1, 2 en 3.

Gelezen: Johannes 19:17-37.

Aan deze predikatie ging vooraf de bediening van de Heilige Doop.

Gezongen: Psalm 118:1 en 2.

We zouden graag met u enige ogenblikken willen nadenken over het 37^e vers van Johannes 19:

‘En wederom zegt een andere Schrift: Zij zullen zien in Welken zij gestoken hebben.’

De kruisiging was gebeurd. Maar nu mochten de lichamen van de kruiselingen niet op de sabbat aan het kruis blijven hangen, temeer niet omdat deze sabbat de grote sabbat was, voorafgaande aan het paasfeest. Men doet nu aan Pilatus het verzoek dat hij ervoor zorgen wil dat de lichamen van de inmiddels gestorven kwaaddoeners zullen worden weggenomen, dezelfde avond nog. Pilatus is bereid dit verzoek in te willigen. Hij geeft bevel dat de krijgsknechten de beenderen zullen breken. Wanneer nu de beenderen van de beide moordenaars gebroken zijn, dan bemerkt de krijgsknecht dat deze marteling voor de Heere Jezus Christus niet meer nodig was. De

Heere Jezus was gestorven. Maar om toch ten volle overtuigd te zijn hiervan, steekt hij met zijn speer in de zijde van het lichaam.

De Heilige Geest, Die immers met Zijn Kerk is tot in alle eeuwigheid, vestigt de aandacht van Johannes, de discipel, op dit gebeuren. En hij laat hem zien hoe hierdoor twee woorden, geschreven in het Oude Testament, in vervulling waren gekomen. Het ene woord was een woord uit Exodus 12: 'Geen been van Hem zal verbroken worden' (Joh. 19:36, Ex. 12:46). En het andere wordt aangetroffen in de profetieën van Zacharia, het twaalfde hoofdstuk, het tiende vers. Over wat wij vinden in Exodus 12 hebben wij laatstleden rustdag gesproken.* Vanavond bepalen wij uw aandacht bij het woord: *'Zij zullen zien in Welken zij gestoken hebben.'*

'Zij.' Wie waren dat? Dat waren de leidslieden van het volk. Deze mensen hadden een leer, en volgens deze leer meenden ze de dingen bij het rechte eind te hebben en eenmaal zalig te zullen worden. Maar de Heere Jezus, Die nu enige tijd onder hen werkzaam geweest was, had een geheel andere leer, en nu voelden de leden van het Sanhedrin en de voorgangers in het algemeen, dat zij volgens de leer van de Heere Jezus er buiten waren en nimmer zalig zouden worden. En dit was oorzaak dat zij Christus haatten, en niet gerust hadden voordat zij Hem – zoals zij meenden – onschadelijk hadden gemaakt.

Deze 'zij' waren in de tweede plaats het volk. Het volk kan 'hosanna' roepen: 'Hosanna, gezegend is Hij Die komt in den Naam des Heeren' (Joh. 12:13). Maar het kan ook wat anders doen, het kan evenzeer roepen: 'Kruis Hem' (Joh. 19:6). Het volk volgt graag zijn leidslieden, en het is een hoge uitzondering wanneer men onder hen vindt een mens die zich afhankelijk gesteld heeft, en nog stelt, van de Heere alléén.

In de derde plaats, tot deze 'zij' behoorde Pilatus, de landvoogd. Pilatus was ten volle ervan overtuigd dat Jezus een onschuldige Man was, dat de Joden Hem uit nijdigheid – omdat zij Hem niet konden zetten – overgeleverd hadden. Hij was ook nog gewaarschuwd, vroeg in de morgen, door zijn vrouw. Maar waarom heeft Pilatus dan niet openlijk verklaard, en zich daaraan gehouden, dat Jezus niet kon veroordeeld worden? Hebt u het antwoord op deze vraag? Zo u het had, dat zou misschien van zelfkennis

---

* Deze predikatie is niet beschikbaar.

getuigen. Pilatus had er zichzelf niet voor over, dat is het bij Pilatus geweest, want de strekking van de tweeërlei religies verstond hij niet.

Tot deze 'zij' behoorde ook de krijgsknecht. Deze man had zijn werk gedaan op bevel, maar daarmee was dit werk niet verontschuldigd. De Roomse kerk vertelt dat de krijgsknecht die de speerstoot heeft gegeven, later bekeerd is geworden. Dat is mogelijk, maar wij weten het niet.

'Zij zullen zien in Welken zij gestoken hebben.' *'Gestoken hebben.'* Zulk een gezicht ontvangt men wanneer de Heere gereed staat om ons te bekeren. De Heilige Geest heeft ons van zonde en schuld overtuigd, van eigen zonde en van onze zonde in Adam, van de door ons persoonlijk gemaakte schuld en van de schuld die ons toegerekend is, van de schuld van Adam. Zonder zulk een overtuigend werk door de Heilige Geest kan nooit iemand zalig worden. Want, zo heeft de Heere Jezus gesproken nietwaar: 'Die gezond zijn, hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Matth. 9:12). Maar wanneer nu de Heilige Geest door middel van de Wet, van de Wet der tien geboden dus, een mens ervan overtuigd heeft, dat hij zondig is en de Wet heeft overtreden, dan doet de Heilige Geest deze mens zijn zonden zien in de spiegel van het Evangelie, in de spiegel van een gekruiste Christus. En deze overtuiging, de overtuiging dus door het Evangelie volgende op die van de Wet, brengt een mens tot nog dieper vernedering. Hij ziet in Wie hij gestoken heeft. Dat is, dat *hij* de oorzaak is van het lijden en sterven van de Heere Jezus Christus. En nu ziet hij zichzelf zoals hij is. Hij ziet zichzelf zoals hij is, en hij is diep vernederd, en hij heeft een walging van zichzelf. Hij is niet waardig te zijn, noch in de hemel, noch op de aarde.

En nu is het hier dat een mens de zaak deelachtig wordt. Het bloed dat hij vergoten heeft, dat komt nu tot hem tot reiniging van schuld en zonde. Hij heeft zich verenigd met de Heere Jezus Christus, en vindt vrijmoedigheid, om door het bloed van Christus gereinigd zijnde, tot de Vader te gaan, tot de Vader te gaan met de vraag ener goede consciëntie (1 Petr. 3:21).

Maar, toehoorders, op het gezicht van Christus aan het kruis, van Christus en Zijn lijden, volgt dit niet altijd. U zult zeggen: Wanneer dan niet? Wel, het is zo: Van nature leeft een mens in de wereld, en hij denkt dat het zo kan en dat het zo moet, en hij wil het ook wel, hij wil eigenlijk niet

anders. Wordt hij nu gewaarschuwd en geplaatst voor de waarheid, dan voert hij strijd tégen de waarheid. Hij heeft vonden, welke vonden ik niet alle kan opnoemen, maar hij zegt, om er een paar te noemen: ‘Wie is de Heere, dat wij Hem zouden horen?’ (Ex. 5:2). ‘Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust’ (Job 21:14). Hij heeft ook zijn verontschuldigen, vele excuses: ‘Voor ditmaal ga heen,’ zei Felix, ‘en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen’ (Hand. 24:25). Uitstel! Men hoopt dat het nog eens gebeuren zal, en men weet niet dat het de vorst der duisternis in eigen persoon is, die dat ingeeft. ‘Gij beweegt mij bijna een christen te worden’ (Hand. 26:28). Bijna! Aan de poort somtijds, nietwaar? Aan de poort, maar er niet door; daar blijft men dan: aan de poort.

En dan komt er een ogenblik van sterven. Men gaat heen, en men staat voor God. Zoals de apostel schrijft: ‘Wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad’ (2 Kor. 5:10). En in dat ogenblik heeft de mens ook een gezicht: hij ziet wat hij nooit recht heeft willen zien, hij ziet dat hij in de zonde geleefd heeft, en dat hij Christus verworpen heeft, en dat hij dit gedaan heeft om in de zonde te kunnen blijven leven. En dan staat er in het Woord dat God ‘een verterend vuur’ is (Hebr. 12:29) en dat het vreselijk is om te vallen in de handen van een God Die leeft (Hebr. 10:31).

Toehoorders, dieper kan ik op deze dingen niet ingaan en ik kan het verder ook niet uitbreiden. Een enkel woord nog.

Waar het op aankomt, is dat men ziet wie men toch eigenlijk is – niet dit dus dat men een en ander van zichzelf wil toegeven, bijvoorbeeld wanneer men erop gewezen wordt. Nee: dat men ziet wie men eigenlijk is. Ten tweede, dat men in de toestand waarin men zich bevindt, die hopeeloos is, machteloos is, volkomen machteloos. Ten derde, dat de Heere Jezus Christus, God in Hem, dus een drie-enig God, tot ons komt, ik zeg liever: blijkt dat Hij tot ons gekomen is, en dat we geen zoekers zijn, maar wel verwerpers. Dat we als verwerpers Christus, zoals Hij ons voorgesteld wordt, niet zoals Hij leeft in onze voorstelling, maar zoals Hij ons voorgesteld wordt in de Heilige Schrift en in de rechte prediking, omhelzen en ons onbepaald overgeven aan de Heere.

Hierop komt het aan, en daarom roep ik u toe, toehoorders: Geloof! En

als u zegt: 'Ik kan niet geloven', dan herhaal ik: Geloof! En zo u bleef zeggen: 'Ik kan niet geloven', dan zou ik blijven herhalen: Geloof! En wat *ik* zou doen, dat doet Góð, en ge zult er wél aan toe zijn, wanneer gij hier uw aandacht aan schenkt.

Geloof dat ge zijt, niet zoals ge uzelf meent te zien, want u ziet niets van uzelf, maar zoals de Heere in Zijn Woord zegt dat ge zijt. Geloof dat ge zijt zoals het Woord zegt dat ge zijt.

Om hiertoe in staat te zijn, moeten we de hulp van de Heilige Geest hebben. En wanneer u nu zou willen zeggen: 'Zie, dat is het nu juist wat ik zo-even bedoelde: als men de Heilige Geest niet ontvangt, dan kan men niet.' Ge hebt honderden malen gezongen: 'Och, schonkt Gij mij de hulp van Uwen Geest!' (Ps. 119:3 ber.). Hoeveel honderden malen hebt gij dit gebeden in uw leven? En kon u zeggen: 'Meer dan honderden malen', dan zou ik ten antwoord geven: Zie dan dat ge het duizenden malen doet. Men moet niet spreken van zijn onmacht als men niet getracht heeft het deelachtig te worden met de allergrootste ernst. Wie nog niet gezegd heeft: 'Ik móét het deelachtig worden, ik móét mij bekeren', geloof maar niet dat hij veel meent van zijn godsdienst.

Geloof dat Jezus Christus aan uw voeten ligt en bid, bid dat gij Hem zult aannemen. Als ge meent dat ge zo gewillig zijt, dat ge allang gewillig zijt om dit te doen, dan moet ik u erop wijzen dat deze gedachte nog altijd voortkomt uit een hoogst gebrekkige zelfkennis. Was uw zelfkennis niet zo gebrekkig, dan zou u zó niet spreken. Het stuit tenslotte af, niet op machteloosheid, maar op onwilligheid! En wanneer u hier nu niet mee uit de weg kunt, er is een God in de hemel, Die het u leren kan en wil.

Geloof de gewilligheid Gods om u, u persoonlijk gelukkig te maken voor eeuwig. En laat uw geloof zó zijn dat ge er alles bij inschiet en zegt met de dichter dat in God al uw heil, al uw eer is (Ps. 62:8).

Amen.

Gebed:

Dat we U danken mochten, Heere, dat wij hier nog een ogenblik mochten wezen, dat er nog kinderen mochten worden gedoopt, en dat het Woord des levens mocht worden gepredikt. Gij hadt ons dit alles al lang kunnen onthouden. Maar Gij hebt het ons nog willen verlenen.

En laat ons nu door Uw genade er een diep besef van hebben dat het nu wezen zal een reuk des levens ten leven of een reuk des doods ten dode. Doe ons waarlijk geloven dat er een groot onderscheid is tussen deze twee zaken. Is het Woord, is wat wij te weten gekomen zijn, ons geworden een reuk des levens ten leven, dan hebben we daarvan hier groot profijt, maar in de eeuwigheid volkomen geluk, volkomen zaligheid. Maar bleef het Woord een reuk des doods ten dode, dan zouden we hier rondlopen met angst en zorg, met kommer en verdriet, die we niet zouden kunnen plaatsen, en we zouden sterven als een dwaas, en we zouden omkomen voor eeuwig!

Vergeef genadig het zondige in ons prediken en horen, en wil ons begeven noch verlaten. Geleid ons op onze wegen, beveilig ons, breng ons daar waar we vandaan gekomen zijn.

En doe ons het overige van deze week handelen en wandelen in oprechtheid. Doe ons door Uw genade acht geven op onze handel en wandel, van de morgen tot de avond, iedere dag. En doe ons aan de avond U vragen dat U met ons wilt zijn en met ons wilt blijven tot de volgende morgen. Laat ons leven uit U en door U en tot U.

Amen.

Gezongen: Psalm 139:13 en 14.

Gedeelten uit een preek van dr. H.F. Kohlbrugge over Openbaring 16:9, gehouden op 21 oktober 1849*

‘Die macht heeft over deze plagen...’

De plaag is er opdat een ieder losmake de knopen der ongerechtigheid, zich met alle goddelozen op één hoop late werpen, en als een goddeloze in God gelove. Niet als een goddeloze die wel weet dat hij goddeloosheid drijft maar zich daarvan niet wil bekeren, maar als een goddeloze die weet dat hij goddeloosheid drijft en in zich geen kracht ziet om daarvan los te komen, die daarom onder de goddeloosheid vergaat, maar die naar genade dorst, om van alle goddeloosheid verlost en vrijgesproken te zijn.

Zal God Zich nu nog, in het midden van de plaag, over een goddeloze ontfermen en hem rechtvaardig spreken? Zal Hij een arme mens genade meedelen, barmhartigheid laten wedervaren, wanneer hij bij de grote Ontfermer om ontferming aanhoudt? Juist ditzelfde woord: *‘God heeft macht over deze plaag’*, is zoveel als een jáwoord. Want waartoe staat dat daar, zo niet opdat een arm zondaar, die in vreze, angst en gevaar in zichzelf verkeert, en zich in het verborgen opmaakt tot God om genade, ook in het openbaar zich bekere van zijn ongerechtigheid, het ervare dat God zijn nood wel kan verzachten, dat Hij de plaag wel van hem afweren, wel van hem wegnemen kan? Daarom staat er geschreven: *‘God heeft macht over deze plaag.’*

Heeft God macht over deze plaag, zo kan zij ons wel treffen, hoezeer wij ons tegen haar beveiligd wanen. Wij hebben daarom alle reden om ons onder de krachtige hand Gods te verootmoedigen en ons aan deze macht te onderwerpen. Maar dit zal de ware ootmoed zijn, dat wij ophouden ons iets aan te matigen, en veeleer voor Hem te belijden: *‘Wat onderscheidt mij? Ik heb het het allereerst verdiend dat Gij al mijn verborgen zonden en gruwelen aan mij bezoekt.’* Want vóór alle dingen hebben wij te erkennen de soevereiniteit van Hem Die niet antwoordt van Zijn daden – immers God zal wel altijd in Zijn recht blijven, en voor Hem zal alle vlees zwijgen.

Heeft God macht over deze plaag, zo mogen wij aan de andere kant goedsmoeds zijn, en behoeven wij de plaag niet te vrezen, ja wij mogen ons er veeleer van verzekerd houden dat de plaag niet treffen kan wie zij wil, en dat zij ons volstrekt niet treffen of doden kan wanneer God het niet wil. Dit woord: *‘God heeft macht over alle plagen’*, zegt zoveel als: God kan ze wel wegnemen, en God wil ze ook wegnemen, of: God kan en wil ons onder Zijn bescherming en onder Zijn beschutting nemen. Hij kan en wil bij ons Psalm 91 geheel getrouw vervullen. Wij mogen, op grond van zulke woorden, in God moed grijpen. Wanneer wij denken dat de plaag niet in Gods hand is, dan zullen wij ons tegen haar met alle middelen beveiligen, en intussen God lasteren, hetzij in het openbaar, hetzij met allerlei boze gedachten en met versmading van Zijn genade. Wanneer wij daarentegen geloven dat God macht heeft over deze plaag, dan zullen wij van haar afzien en op God zien, en het Evangelie van Zijn lieve Zoon gelo-

---

* Destijds heerste in Elberfeld de cholera.

vende, ook bedenken welke barmhartigheid ons van onze vroege jeugd aan wedervaren is. En zo zal opeens door de genade van de Heilige Geest, Welke in ons woont, ons vertrouwen gevestigd zijn op zulk een God van Wie wij het geleerd hebben te zingen en te zeggen: ‘Wie, wie is een God als Gij?’ (Ps. 77:8 ber.).

Weten wij nu dat God midden in de toorn aan Zijn barmhartigheid wil gedachtig zijn, zo weten wij ook juist aan de plaag zelf en aan haar oorzaken, wat Hij wil dat wij doen zullen.

God wil dat allen tot erkentenis van de waarheid komen, dat men het verachten nalate, dat men, onder Zijn plaag verbrijzeld, zich tot Hem opmake om genade en ontferming, met gebeden, met smeken, zuchten, roepen en aanhouden om zulke genade. God wil zulke genade aan hen die er bij Hem om aanhouden, ook meedelen. Hij wil hun al hun zonden vergeven; Hij wil dit doen om de Hem aangebrachte gerechtigheid, om het bloed van Christus. God wil dat wij ons niets zullen aanmatigen, ons niet boven anderen verheffen, alsof wij enigszins beter waren, alsof wij boven degenen, die door God met de plaag bezocht worden, iets voor hebben.* God wil dat wij Zijn lieve Zoon Jezus zullen verheerlijken, Hem erkennen en belijden als de enige grond en de enige oorzaak van onze zaligheid, als onze enige Leraar, Hogepriester en Koning, en dat wij door geen andere gerechtigheid zoeken gerechtvaardigd te worden, dan door die gerechtigheid welke Hij aangebracht heeft. Gods ogen zien naar het geloof, en God wil dat wij, met verloochening van onszelf en van al onze lusten, en met het prijs geven van al het zichtbare, in heiligmaking des Geestes, in Zijn Woord blijven, en naar Zijn geboden met een eerlijk gemoed en onbevlekt geweten wandelen, also Zijn heiliging deelachtig worden, het Lam volgen, waar het ook heen gaat, en Zijn getuigenis boven alle dingen hoogschatten. God wil dat wij tegen elke nood en tegen elke dood, zoals ook tegen alle zonden, tegen de wereld en alle verzoeking en aanvechting, ons aan Zijn genade en ontferming blijven vasthouden. Ook wil Hij degenen die het om de wil van God waarlijk te doen is, al zulke dingen rijkelijk schenken. Daartoe heeft Hij ook de heerlijkste beloften gegeven.

Wie van u nu lust heeft naar zulk een wil van God te wandelen, en tot

---

* In de gemeente van Kohlbrugge was niemand door de cholera getroffen.

Zijn genade de toevlucht neemt, opdat hij in Zijn genade moge gevonden zijn, laat die met een opgeruimd gemoed in deze dagen zijn arbeid verrichten, waartoe God hem roept, en laat hem zeggen met vertrouwen in het hart: ‘God heeft macht over deze plaag.’

Ach, dat wij het maar niet van deze stad vernemen, wat Johannes in verband met onze tekst schrijft: ‘En de mensen werden verhit met grote hitte, en lasterden de Naam Gods, Die macht heeft over deze plagen; en zij bekeerden zich niet, om Hem heerlijkheid te geven.’

Maar u allen die dit hoort, overvalt u de plaag, zo twijfel evenwel niet aan de genade van de Heere Jezus, ook niet midden in de dood. Belijdt u dat het oordeel van God over u is, en hebt u niets dan zonde, zo werp zelfs voor de open hel dit woord niet van u: ‘Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde’ (1 Joh. 1:7).

‘Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken’ (1 Tim. 1:15). Hier kan alleen het geloof helpen. Daarom geloof, en roep: ‘God, wees mij zondaar genadig! Heere, Heere gedenk mijner!’ Belijd dat u alle ontferming onwaardig zijt, en houd zó om genade aan, en – geloof! Dan zal des Heeren barmhartigheid voor u het oordeel verslinden, zodat u tot uw zalige verrassing het evenwel ervaart hoe uw God macht heeft over deze plaag. Amen.

Drie leerredenen, uitgave Scheffer & Co 1892